

Sygn. akt **IV Ka 963/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 31 października 2023 r.

sprawy **M. K. (1)** s. F. i E., ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 152 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i oskarżyciela prywatnego M. K. (2)

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu

z dnia 6 lipca 2023 r. sygn. akt II K 805/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 963/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Świeciu z 06.07. 2023 r., sygn. II K 805/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO ODWOŁAWCZEGO	SĄDU WOBEC
------------------------------------	-----------------------

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1-15.	<p>Oskarżony zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że: „w okresie od 2017 r. do sierpnia 2021 r. M. K. (1) podczas kłótni z M. K. (2) kilkakrotnie naruszył jej nietykalność cielesną, w tym uderzał ją ręką w twarz”, podczas gdy:</p> <p style="padding-left: 40px;">postępowanie dowodowe w sprawie nie było prowadzone w granicach kilku zdarzeń historycznych mających mieć miejsce od 2017 r., a jedynie w granicach jednego konkretnego wydarzenia, którego sprawstwo oskarżycielka zarzuciła oskarżonemu w akcie oskarżenia, mającego mieć miejsce w dniu 8 sierpnia 2021 r.,</p> <p>Sąd I instancji prowadząc postępowanie dowodowe utrzymywał, że interesuje go tylko zdarzenie z dnia 8 sierpnia 2021 r.,</p> <p style="padding-left: 40px;">rzekome zdarzenia mające mieć miejsce od 2017 r. do sierpnia 2021 r. w ogóle nie powinny być przedmiotem jakichkolwiek ustaleń, albowiem, niezależnie od ich niepopelnienia przez oskarżonego, zgodnie z art. 101 § 2 kodeksu karnego okres ten uległ przedawnieniu karalności,</p> <p>a błąd ten mógł mieć wpływ na rozpoznanie sprawy w ten sposób, że w procesie analizy i oceny materiału dowodowego mógł doprowadzić do konstatacji, że skoro od 2017 r. M. K. (1) kilkakrotnie naruszał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

nietykalność cielesną oskarżycielki, to zapewne uczynił to również w sierpniu 2021 r. podczas zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia;

naruszenie art. 5 § 1 kodeksu postępowania karnego poprzez uczynienie podstawą skazania za konkretne zdarzenie opisane w akcie oskarżenia, mające mieć miejsce w sierpniu 2021 r., faktu, że: „w okresie od 2017 r. do sierpnia 2021 r. M. K. (1) podczas kłótni z M. K. (2) kilkakrotnie naruszył jej nietykalność cielesną, w tym uderzał ją ręką w twarz”, podczas gdy M. K. (1) nigdy nie był oskarżony ani nie został skazany za żadne zdarzenia mające mieć miejsce (zgodnie z twierdzeniem oskarżycielki) od 2017 r. w kontaktach oskarżonego z M. K. (2), a zatem nie można uznać za udowodniony fakt kilkakrotnego naruszenia nietykalności cielesnej M. K. (2) przez oskarżonego od 2017 r. i czynienie z tego faktu podstawy skazania za konkretne zdarzenie opisane w akcie oskarżenia mające mieć miejsce w sierpniu 2021 r.;

naruszenie art. 14 § 1 kodeksu postępowania karnego poprzez wyjście poza granice oskarżenia w zakresie zdarzenia historycznego uzasadniających skazanie, polegające na przypisaniu oskarżonemu jako podstawy skazania za konkretny zdarzenie, sprawstwa innych, nieokreślonych precyzyjnie, zdarzeń historycznych nieobjętych aktem oskarżenia (i przede wszystkim niestwierdzonych prawomocnym wyrokiem/ wyrokami - zgodnie z zarzutem nr 2);

naruszenie art. 5 § 1 kodeksu postępowania karnego polegające na uznaniu za nieudowodniony fakt, że: „M. K. (1) nigdy nie

naruszył nietykalności cielesnej swojej siostry M. K. (2) i w dniu 4 sierpnia 2021 r. nie uderzył jej pięścią w twarz”, podczas gdy to na oskarżycielu w sprawie spoczywa ciężar dowodzenia winy, a nie na oskarżonym dowodzenia niewinności - co następnie przełożyło się na nieprawidłową analizę i ocenę materiału dowodowego;

niezależnie od zarzutu nr 4, naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 kodeksu postępowania karnego poprzez niezasadne oddalenie na rozprawie w dniu 15 czerwca 2023 r. wniosków dowodowych oskarżonego zawartych w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. w pkt 7-10, uznając je za niemające żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy wnioski te zmierzały do wykazania faktów mających znaczenie dla oceny wiarygodności osoby oskarżycielki i przedstawianego przez nią zdarzenia objętego aktem oskarżenia;⁶

naruszenie art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez pominięcie przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań M. K. (2):

nagrań video zamieszczonych na pendrivie wnioskowanych w pkt 3 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.

badania K. K. z dnia 19 sierpnia 2022 r. wnioskowanego w pkt 4 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.,

dokumentacji fotograficznej z sierpnia 2022 r. urazów doznanych przez K. K. po kontakcie z oskarżycielką wnioskowanej w pkt 5 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.,

pisma z Komisariatu Policji w N. z dnia 6 września 2022 r. wnioskowanego w pkt 6 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.,

z których wynikają zachowania oskarżycielki (jej manipulacje, pomówienia, agresja, prowokacje, itd.) istotne dla oceny jej prawdomówności - zwłaszcza w braku świadków zdarzenia opisywanego przez oskarżycielkę;

naruszenie art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez wyprowadzenie wniosku, że z:

nagrań video zamieszczonych na pendrivie wnioskowanych w pkt 3 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.

badania K. K. z dnia 19 sierpnia 2022 r. wnioskowanego w pkt 4 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.,

dokumentacji fotograficznej z sierpnia 2022 r. urazów doznanych przez K. K. po kontakcie z oskarżycielką wnioskowanej w pkt 5 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.,

pisma z Komisariatu Policji w N. z dnia 6 września 2022 r. wnioskowanego w pkt 6 pisma z dnia 14 lutego 2023 r.,

wynika jedynie, że M. K. (2) i M. K. (1) pozostają w konflikcie, podczas gdy z ww. materiału dowodowego wynikają również fakty opisane w zarzucie nr 6 oraz pkt 3 i 6 pisma oskarżonego z dnia 14 lutego 2023 r., które mają znaczenie dla oceny całokształtu materiału dowodowego, w tym wiarygodności i mocy dowodowej zeznań oskarżycielki oraz świadków;

naruszenie art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez ocenę zeznań M. K. (2) w sposób naruszający reguły logicznego łączenia faktów i wnioskowania o faktach oraz w sposób wybiórczy, co wyraża się w:

- uznaniu za wiarygodne twierdzenie M. K. (2), że oskarżony naruszył jej czynności narządów ciała i spowodował stłuczenie twarzy z pourazowym krwawieniem z nosa, a jednocześnie uznanie za niewiarygodne twierdzenie oskarżycielki, że M. K. (1) spowodował u oskarżycielki pourazowe złamanie zęba w wyniku jednego i tego samego zdarzenia opisywanego w ten sposób przez oskarżycielkę: „[...] uderzył mnie pięścią w twarz, w nos centralnie. Ja się przewróciłam, wstałam, zaczęła mi lecieć krew. Poczułam krew w ustach i wyleciał mi kawałek zęba, górna dwójka” (protokół rozprawy z dnia 29 marca 2023 r.) - czym Sąd I instancji naruszył regułę logicznego wnioskowania o faktach modus tollendo tollens, albowiem skoro oskarżycielka jest niewiarygodna w swoich zeznaniach, co do opisu złamania zęba przez oskarżonego w trakcie powyżej opisanej przez oskarżycielkę sytuacji i zaciekle ona oraz wnioskowani przez nią świadkowie przedstawiają i podtrzymują w postępowaniu sądowym wersję o złamanym zębie podczas tego zdarzenia (nawet po przedstawieniu przez oskarżonego dowodu przeciwnego), to wnioskować należy, zgodnie z ww. regułą, że co do pozostałego opisu tego samego zdarzenia objętego aktem oskarżenia oskarżycielka również jest niewiarygodna,

uznaniu za wiarygodne zeznań M. K. (2) w części, w

jakiej wskazała, że nie wezwała policji w związku ze zdarzeniem opisywanym w akcie oskarżenia, mającym mieć miejsce w sierpniu 2021 r., albowiem nie chciała robić „wstydu na wsi” oraz będąc „pod wpływem rodziców” oraz w części, w jakiej wskazała, że zdarzenie objęte aktem oskarżenia zgłosiła dopiero w kwietniu 2022 r. ponieważ: „byłam hamowana, mówiono mi żebym nie zgłaszała, że M. się poprawi, że więcej tego nie zrobi” - czym Sąd I instancji naruszył regułę logicznego łączenia faktów oraz dokonał wybiórczej oceny materiału dowodowego, albowiem:

mama oskarżycielki E. K., która miała rzekomo oponować przeciwko zgłaszaniu tego typu zdarzeń na policję, aby nie robić „wstydu na wsi”, zmarła w kwietniu 2021 r. (fakt niekwestionowany przez nikogo) - czyli ponad 3 miesiące przed opisywanym w akcie oskarżenia zdarzeniem;

z tatą F. K. oskarżycielka nie liczyła się i wyrzuciła go w lipcu 2021 r. z nieruchomości T. (...), na której F. K. ma prawo dożywocia, a którą oskarżycielka bezprawnie zajmuje (wyrok Sądu Rejonowego w Świeciu IC 376/22, wniosek w pkt 11 pisma oskarżonego z dnia 14 lutego 2023 r.), - zgodnie z pismem Komisariatu Policji w N. z dnia 6 września 2022 r., złożonym przez oskarżonego wraz z pismem z dnia 14 lutego 2023 r., oskarżycielka inicjowała liczne interwencje

policii wobec oskarżonego i jego rodziny,

zgodnie protokołem przesłuchania w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym I. W. (sąsiadki oskarżonego) - M. K. (2) w lutym, za życia mamy, miała prosić I. W. o zawieszenie jej do domu na T. po tym jak oskarżony miał pobić M. K. (2), w trakcie rozmowy z I. W. oskarżycielka miała żalić się, że oskarżony ją bije,

w kwietniu 2022 r. zawisła przed Sądem Rejonowym w Świeciu sprawa cywilna między oskarżonym i oskarżycielką o nakazanie M. K. (2) opróżnienia i wydania nieruchomości będącej własnością oskarżonego, a bezprawnie zajmowanej przez M. K. (2) (Sąd Rejonowy w Świeciu sygn. I C 376/22, wniosek w pkt 11 pisma oskarżonego z dnia 14 lutego 2023 r.), a zatem tłumaczenie oskarżycielki dlaczego nie wezwała policji w sierpniu 2021 r., przy tak poważnym zdarzeniu jak naruszenie czynności narządów ciała, pozostaje w sprzeczności z ww. materiałem dowodowym i, biorąc pod uwagę podstawy inicjowanych przez oskarżycielkę interwencji policji, jest niewiarygodne,

przyjęciu jako podstawy odmowy wiarygodności oskarżycielki o spowodowaniu przez oskarżonego pourazowego złamania zęba wnioscowania, że: „pokrzywdzona wykonując zdjęcie swojej zakrwawionej

twarzy, z pewnością zrobiłaby również zdjęcie poważniejszego urazu jakim niewątpliwie byłoby ukruszenie zęba, gdyby do tego doszło podczas tego samego zdarzenia” i jednocześnie nieprzyjęciu analogicznego wniosku, odnośnie niewzwania przez oskarżycielkę policji lub służb medycznych, przemawiającego za odmową wiarygodności oskarżycielki, co do faktu wystąpienia zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia - czym Sąd I instancji naruszył regułę wniosku o faktach modus ponendo ponens, albowiem wnioskować również należy, że „pokrzywdzona”, zgłaszając na policję dosłownie każdą najdrobniejszą rzecz, a nawet wzywając kartkę pogotowia pomimo braku potrzeby, za co miała zostać ukarana, z pewnością zgłosiłaby na policję lub służbom medycznym również zdarzenie rzeczywiste i poważniejsze, jak naruszenie czynności narządów ciała, w wyniku którego miałyby dojść do stłuczenia głowy z pourazowym krwawieniem z nosa i ukraszenia zęba, gdyby do tego doszło;

naruszenie art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez całkowite pominięcie przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań M. K. (2) nagrania video złożonego przez oskarżonego na rozprawie w dniu 29 marca 2023 r., z którego wynika, że M. K. (2) już ok 2015 r. miała ułamany ząb, którego uszkodzenie w akcie oskarżenia i przez całe postępowanie sądowe zarzucała oskarżonemu w sierpniu 2021 r., a zatem w świetle tego dowodu ząb M. K. (2) nie

mógł zostać ułamany pięścią przez oskarżonego w sierpniu 2021 r., ani podczas innego zdarzenia mającego mieć rzekomo miejsce od 2017 r., bo już ok 2015 r. był ułamany, w dodatku w sposób tak precyzyjny - o regularnej linii równoległej względem dziąsła, co pokazuje, jak daleko idące pozostają manipulacje i konfabulacje oskarżycielki oraz jak niewiarygodne (zgodnie z regułą modus ponendo ponens) są pozostałe, ponad złamany ząb, oskarżenia M. K. (2);

naruszenie art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez uznanie, że z dokumentacji fotograficznej twarzy M. K. (2) znajdującej się na k. 7 akt (...) oraz okazanej na rozprawie w dniu 15 czerwca 2023 r. wynika, że oskarżony w dniu 4 sierpnia 2021 r. ok godz. 20:45 (a nie w dniu 8 sierpnia 2021 r., jak wskazywała oskarżycielka w akcie oskarżenia) naruszył nietykalność cielesną M. K. (2) czym spowodował u niej „stłuczenie twarzy z pourazowym krwawieniem z nosa, co naruszyło czynności narządów/funkcji tkanek miękkich - powłok ciała”, podczas gdy:

zdjęcia miały zostać zrobione 4 sierpnia 2021 r. ok godziny 20:45 „od razu tego samego dnia po tym zdarzeniu” (oświadczenie M. K. (2) protokół rozprawy z dnia 15 czerwca 2023 r.) - tymczasem w sierpniu w godzinach ok godz. 20-21 (jak co roku) słońce zachodzi (co stanowi wiedzę powszechnie znaną i dostępną), natomiast zdjęcia wykonane przez M. K. (2) nie wskazują, aby zrobione zostały o zachodzie słońca ok godz. 20:45 - czym Sąd I

instancji naruszył przy ocenie dowodu wskazania ogólnej i powszechnej wiedzy z zakresu meteorolog!,

zdjęcia twarzy M. K. (2) absolutnie nie obrazują żadnych: opuchlizny, zasinienia, stłuczenia twarzy lub nosa (w akcie oskarżenia mowa również o stłuczonym nosie), które miałyby powstać w wyniku uderzenia pięścią w twarz centralnie w nos przez oskarżonego z taką siłą, która spowodowałaby upadek oskarżycielki na ziemię — czym Sąd I instancji naruszył przy ocenie dowodu wskazania ogólnej i powszechnej wiedzy z zakresu chirurgii urazowej, a ponadto, w ślad za wnioskowaniem Sądu I instancji, skoro „pokrzywdzona wykonując zdjęcie swojej zakrwawionej twarzy, z pewnością zrobiłaby również zdjęcie poważniejszego urazu jakim niewątpliwie byłoby ukruszenie zęba, gdyby do tego doszło podczas tego samego zdarzenia”, wnioskować należy, że gdyby opuchlizna, zasinienie, stłuczenie twarzy lub nosa powstały, to oskarżycielka z pewnością zrobiłaby również zdjęcia tak poważnych i przede wszystkim widocznych skutków uderzenia;

naruszenie art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez przyznanie mocy dowodowej opinii sądowo - lekarskiej z dnia 16 kwietnia 2022 r., co do faktu zaistnienia zdarzenia opisanego przez oskarżycielkę w akcie oskarżenia oraz jego skutków, podczas gdy:

z opinii tej wynika jedynie, że stłuczenie twarzy z pourazowym krwawieniem z nosa mogło powstać w okolicznościach opisanych przez oskarżycielkę - wniosek taki został wyciągnięty na podstawie opisu zdarzenia M. K. (2) zawartego w protokole przesłuchania pokrzywdzonej (co jest oczywiste i nie wymaga wiedzy specjalistycznej, że stłuczenie twarzy z pourazowym krwawieniem z nosa może powstać w wyniku uderzenia pięścią w twarz) - to nie dowodzi, że takie zdarzenie miało miejsce i spowodowało takie skutki, jest to w dalszym ciągu tylko opis M. K. (2),

celem opinii była jedynie ocena, czy z zeznań M. K. (2) wynika, czy w sprawie mogło dojść do popełnienia czynu ściganego z urzędu,

ponadto, M. K. (2) nie była poddana żadnym badaniom przez biegłego, nie przedstawiła biegłemu żadnej dokumentacji medycznej ani stomatologicznej, biegły nie analizował zdjęć twarzy M. K. (2) mających dowodzić zdarzenia i urazów;

naruszenie art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez ocenę zeznań świadków M. K. (3), K. S., P. W. jako „spójnych, jasnych, konsekwentnych i logicznych”, co do opisu przez ww. świadków przyczyny niezgłoszenia przez oskarżycielkę zdarzenia objętego aktem oskarżenia na policję oraz opisu przebiegu zdarzenia z sierpnia 2021 r., natomiast co do rozbieżności w ich zeznaniach

uznanie, że „drobne rozbieżności odnośnie tego o której godzinie i kto gdzie przyjechał mogły natomiast wynikać z faktu upływu czasu od zdarzenia”, podczas gdy zeznania te w znacznie szerszym zakresie aniżeli „o której godzinie i kto gdzie przyjechał” pozostają w sposób rażący wewnątrz siebie sobą sprzeczne, niekonsekwentne, niejasne i nielogiczne, co nie może być traktowane jako „drobne rozbieżności” i zrzucane połowicznie na „upływ czasu”, tym bardziej w kontekście całokształtu materiału dowodowego i zachowania M. K. (2);

naruszenie art. 4 i 9 § 1 kodeksu postępowania karnego poprzez przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie przesłuchania świadków na fakty związane z tym, co świadkowie robili w dniu 8 sierpnia 2021 r. - niedziela (tak jak w akcie oskarżenia), a następnie skazanie oskarżonego za zdarzenie opisane w akcie oskarżenia przyjmując, że miało ono miejsce w dniu 4 sierpnia 2021 r. - środa (zgodnie z datą na zdjęciach wykonanych przez M. K. (2)), podczas gdy w takiej sytuacji świadkowie winni zostać przesłuchani ponownie na fakty związane z tym co robili i gdzie byli w dniu 4 sierpnia 2021 r.

Niezależnie od powyższych zarzutów, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kodeksu postępowania karnego (bezwzględna przyczyna odwoławcza) wyrokowi zarzucam:

naruszenie art. 488 § 1 kodeksu postępowania karnego i art. 102 kodeksu karnego poprzez uznanie, że w sprawie doszło do wydłużenia przedawnienia karalności, albowiem M. K. (2) w zawiadomieniu o przestępstwie złożyła wniosek, o

którym mowa w art. 488 § 1 kodeksu karnego, który powoduje wydłużenie przedawnienia karalności, bowiem w zawiadomieniu o przestępstwie podała: „pomimo tego, że M. K. (1) jest moim bratem i osobą najbliższą żądam jego ścigania i ukarania”, podczas gdy M. K. (2) złożyła zawiadomienie o przestępstwie w rozumieniu rozdziału 34 kodeksu postępowania karnego i dokonała czynności procesowych zgodnie z przepisami tego rozdziału (w zw. z art. 325a § 2 kodeksu postępowania karnego - odnośnie dochodzenia), domagając się ścigania z urzędu przez organy ścigania M. K. (1) (taki zakres wolicjonalny M. K. (2) wprost potwierdza również złożone przez oskarżycielkę zażalenie w postępowaniu przygotowawczym), a nie skargę, która miałaby inicjować postępowania prywatnoskargowe, w rozumieniu art. 488 § 1 kodeksu postępowania karnego, co powoduje, że w sprawie nie doszło do wydłużenia przedawnienia karalności czynu na podstawie art. 102 kodeksu karnego wskutek złożenia zawiadomienia o przestępstwie (bo nie było ono skargą w rozumieniu art. 488 § 1 kodeksu postępowania karnego);

następczo wobec zarzutu nr 14, naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 kodeksu postępowania karnego i 101 § 2 kodeksu karnego poprzez odmowę umorzenia postępowania prywatnoskargowego zainicjowanego przez M. K. (2) wniesionym w dniu 22 grudnia 2022 r. aktem oskarżenia - czyn zarzucany przez oskarżycielkę miał zostać popełniony w dniu 8 sierpnia 2021 r. (zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji 4 sierpnia 2021 r.), a zatem przedawnienie karalności nastąpiło z dniem 9 sierpnia 2022 r. (5 sierpnia 2022 r.);

	<p>momentem wszczęcia postępowania prywatnoskargowego, który powodowałby wydłużenie karalności czynu, nie jest wszczęcie dochodzenia następnie umorzonego z uwagi na brak znamion czynu zabronionego ściganego z urzędu ani procedura polegająca na domaganiu się objęcia czynu prywatnoskargowego ściganiem przez prokuratora z urzędu; przedłużenie karalności powodują: skuteczne wniesienie prywatnego aktu oskarżenia do sądu lub sformułowanie skargi, o której mowa w art. 488 § 1 kodeksu postępowania karnego.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 14-15. Zarzuty niezasadne.</p> <p>W pełni przekonuje argumentacja Sądu I instancji co do kwestii braku przedawnienia karalności czynu oskarżonego (vide str. 4 uzasadnienia wyroku); w tej materii apelacja nie dostarcza żadnych argumentów, które czyniłyby ją wadliwą; sąd odwoławczy powołuje się na nią, nie widząc powodu jej ponownego przytaczania.</p> <p>Ad. 4, 6-12. Zarzuty niezasadne.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest jakichkolwiek podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy art. 7 kpk.</p> <p>Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie oparte zostały o wszechstronną , wnikliwą i kompleksową analizę ujawnionych w sprawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna</p>		

jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej treścią art.7 kpk. Natomiast lektura uzasadnienia sporządzonego przez Sąd orzekający, dowodzi że jest ono bardzo szczegółowe i odniesiono się w nim do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, w sposób przewidziany treścią art.424 kpk. Sąd odwoławczy w pełni się z nim utożsamia, wobec czego czuje się zwolniony od ponownego szczegółowego przywoływania tych samych okoliczności.

Apelacja oskarżonego w zakresie podniesionych zarzutów obrazy art. 7 kpk, podejmuje w gruncie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, prezentując nader wybiórczą i subiektywną optykę dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń. Argumenty przywołane przez autora apelacji żadną miarą nie mogą przekonywać co do tego, iżby dowody, które stanowiły dla Sądu I instancji podstawę ustaleń faktycznych ocenione zostały w wadliwy sposób i obarczone były takimi mankamentami. Tymczasem to właśnie apelujący usiłuje w sposób dowolny wykazać prawdziwość tez postawionych w swym środku odwoławczym, zasadzając je wyłącznie na własnych subiektywnych ocenach i przekonaniach, natomiast przywołana tamże argumentacja, z przytoczonych powodów, w żaden sposób nie może zostać uznana za uprawnioną z punktu widzenia zasady swobodnej oceny zgromadzonych dowodów,

prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosił w związku z oceną zarzucanego mu czynu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że oskarżony tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego (mimo jej obszerności) całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, opinii biegłego oraz dokumentacji fotograficznej, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi

pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacja oskarżonego nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w niej argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahuje od treści wiarygodnych dowodów.

Odnosząc się wprost do zarzutu naruszenia art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy ,gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za

wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSN KW 1974/7-8/154, OSN KW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku. Sąd odwoławczy dzieląc w całości argumentację zawartą w rzeczowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, pragnie w pełni się do niej odwołać, nie dostrzegając w związku z tym konieczności ponownego jej szczegółowego przytaczania

Podkreślić tylko należy, że Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

W istocie bowiem apelacja zawiera po prostu odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadza się do założenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonego, są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary,

a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, zeznania pokrzywdzonej oraz świadków P. W. i M. K. (3) są konsekwentne i stanowcze i ze sobą zbieżne a w powiązaniu z dokumentacją fotograficzną i opinią biegłego w oczywisty sposób dowodzą zawinienia M. K. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Podnoszenie przeciwko ocenie zeznań wskazanych wyżej świadków – dokonanej przez Sąd Rejonowy, w sposób spełniający wszystkie omówione wyżej wymagania procesowe, na co wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku – tych samych zarzutów, które były przedmiotem rozważań i krytycznej analizy Sądu Rejonowego, jest więc bezskuteczne.

Oceniając zeznania pokrzywdzonej, trzeba podkreślić brak jakiegokolwiek tendencyjności czy złośliwości w jej relacjach. Chcąc zatem zdyskwalifikować ten dowód, należałoby przyjąć, że w toku całego postępowania świadczyła w złej wierze, że zdecydowała się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną. W opozycji do argumentów skarżącego, stwierdzić należy też, że sąd I instancji ocenił zeznania pokrzywdzonej w zakresie daty popełnienia przestępstwa oraz w kwestii uszkodzenia jej zęba przez oskarżonego, wskazał powody swoich ustaleń w tym zakresie

(str. 2-4 uzasadnienia), które sąd odwoławczy akceptuje.

Należy też zauważyć, iż merytoryczna ocena dowodów w myśl obowiązujących przepisów procesu karnego, należy do sądu orzekającego, który zachowuje bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi osobami. Lektura protokołów przesłuchania zawierających zazwyczaj treść wystylizowaną przez protokolanta, z istoty rzeczy pełną ocenę ogranicza. Spostrzeżenia i wrażenia wynikające z bezpośredniego kontaktu z osobą przesłuchiwaną, umożliwiające ocenę poziomu intelektualnego przesłuchiwanej osoby, jej stanu emocjonalnego w czasie wypowiedzania się, a także jej zachowania się i sposobu formułowania wypowiedzi, nie są obojętne dla kształtowania poglądu o wiarygodności przedstawionej relacji.

Nie budzi wątpliwości zasadność oparcia rozstrzygnięcia o opinię biegłego A. W., z której wynika że obrażenia ciała pokrzywdzonej mogły powstać w okolicznościach opisywanych przez nią. Z uwagi na fakt, iż autor apelacji nie formułuje pod adresem opinii biegłego ani zarzutu jej niepełności, bądź niejasności, jak też w zasadzie nie wskazuje elementów jej wewnętrznej sprzeczności, a w sposób polemiczny kwestionuje oparte na tej opinii ustalenia Sądu, zarzut rażącej obrazy art.7 kpk w tym zakresie nie znajduje żadnego uzasadnienia i w postępowaniu odwoławczym oscyluje w granicach oczywistej bezzasadności.

Samo bowiem kwestionowanie opinii biegłego bez wiarygodnego, przekonywającego i opartego

na faktach lub niepodważalnej logice analitycznego rozumowania; bez wykazania, że opinia przyjęta przez sąd jest niejasna, niepełna, merytorycznie błędna, wewnętrznym niespójna a także bez wykazania, że konkretne dokumenty (ewentualnie przez biegłego wcześniej nieuwzględnione) mogłyby doprowadzić do zmiany wniosków biegłego, bez zarazem przekonywającego

uargumentowania, w jaki sposób i dlaczego ten lub inny wskazywany fakt mógłby rolę taką odebrać – nie może prowadzić do podważenia ocen i ustaleń Sądu meriti i w dalszej kolejności powołanie innego biegłego. Jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką jej podważenia i następnie dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art.201 k.p.k. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że strona ta, wdając się samodzielnie w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne. Reasumując ten fragment rozważań należy podkreślić, że podstawą oceny dowodu z opinii biegłego przez sąd orzekający nie może być, z natury rzeczy, polemika stron, z czysto fachowymi opiniami specjalistów, a jedynie jej analiza logiczna.

Skarżący nie dostrzega bowiem, iż dowód z opinii biegłego przeprowadza się wtedy, gdy dla stwierdzenia pewnej okoliczności

niezbędne są wiadomości specjalne, często niedostępne sądowi i stronom postępowania. Niezależnie od deklaracji, że to sąd jest najwyższym biegłym, to biegły posiada wiadomości specjalne, niedostępne sądowi i stronom postępowania. Sąd nie może przecież odrzucić specjalistycznych opinii biegłego i przyjąć w sprawie własnego, odmiennego stanowiska (tak SN w wyroku z 3 marca 1981r, IV KR 271/80, OSNPG 8-9/1981. poz.101). W niniejszej sprawie ocena dowodu z opinii biegłego A. W. nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego.

Tak więc w sytuacji, gdy kontrola apelacyjna uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu (art.410 kpk), nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Finalnie też nie jest zasadne twierdzenie oskarżonego że: „M. K. (1) nigdy nie naruszył nietykalności cielesnej swojej siostry M. K. (2) i w dniu 4 sierpnia 2021 r. nie uderzył jej pięścią w twarz”. Przeprowadzone w sprawie dowody pozwalały na przyjęcie za prawdziwą tezy przeciwnej.

Ad. 1-3. Zarzuty niezasadne.

Dokonanie błędnych ustaleń faktycznych może stanowić podstawę zarzutu odwoławczego, ale tylko wówczas, gdy zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia; chodzi tu o ustalenie hipotetycznego związku pomiędzy uchybieniem a treścią zaskarżonego orzeczenia; nie zawsze bowiem dokonanie błędnych ustaleń

faktycznych odbija się negatywnie na treści orzeczenia, mogą zaistnieć uchybienia, które nie mają takiego wpływu. Niewątpliwie zarzutem nie były objęte naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej przez oskarżonego w okresie od 2017 r., do sierpnia 2021 roku, jednakże dowody wskazane przez sąd pozwalały na ustalenia w tym zakresie. Co prawda zgodnie z art. 101 § 2 kodeksu karnego w znacznym stopniu nastąpiło przedawnienie ich karalności, ale nie oznacza to zakazu czynienia ustaleń w tym zakresie; przecież oskarżonego nie spotkała za nie żadna kara; to, że czyny nie podlegają karze, nie oznacza zakazu czynienia w tym przedmiocie jakichkolwiek ustaleń. Tym niemniej pomijając fakt że ustalenia te mają oparcie w zgromadzonych dowodach, chybiona jest konstatacja skarżącego jakoby „błąd ten mógł mieć wpływ na rozpoznanie sprawy w ten sposób, że w procesie analizy i oceny materiału dowodowego mógł doprowadzić do wniosku, że skoro od 2017 r. M. K. (1) kilkakrotnie naruszał nietykalność cielesną oskarżycielki, to zapewne uczynił to również w sierpniu 2021 r. podczas zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia”. Taka supozycja skarżącego ma charakter czysto teoretyczny, nie ma bowiem oparcia w argumentacji sądu zaprezentowanej w uzasadnieniu wyroku.

Nie miało też miejsca naruszenie art. 14 § 1 kodeksu postępowania karnego poprzez wyjście poza granice oskarżenia w zakresie zdarzenia historycznego uzasadniających skazanie, ponieważ zaskarżonym wyrokiem przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 kk wyłącznie w dniu 4 sierpnia

2021 roku nie zaś, jak zarzuca skarżący, „inne nieobjęte aktem oskarżenia „.

Ad. 5. Zarzut niezasadny.

Nie było uchybieniem Sądu I instancji oddalenie wskazanych tamże wniosków dowodowych oskarżonego. Stwierdzić należy, że wprawdzie sąd orzekający ma obowiązek przeprowadzania dodatkowych dowodów ale dopiero wówczas, gdy dokonując ich oceny uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości, co do stanu faktycznego sprawy, więc powinien być uzupełniony. Sąd I instancji uznał, że materiał dowodowy w tym konkretnym zakresie jest pelen a sąd zobowiązany jest do przeprowadzania dowodów tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Innymi słowy w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Wnioskowane dowody wymogu tego nie spełniały.

W konsekwencji , w ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności ten materiał był wystarczającym do przypisania oskarżonemu winy w zakresie stawianego mu zarzutu. Z kolei wnioski dowodowe oskarżonego.

Ad. 13. Zarzut niezasadny.

Sąd I instancji ustalił w wyroku datę popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu; w sposób wyczerpujący i przekonujący wskazał powody ustalenia jej zmiany z 8 sierpnia na dzień 4 sierpnia 2021 roku. W konsekwencji nie ma

<p>żadnych podstaw dla prowadzenia postępowania dowodowego dla daty 8 sierpnia 2021 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie.</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na bezwzględną przyczynę odwoławczą - przedawnienie karalności czynu (przy czym oskarżony wnosi w pierwszej kolejności o merytoryczne rozpoznanie zarzutów apelacji od 1 do 13, albowiem rozstrzygnięcie Sądu I instancji i jego podstawy w sposób nieuzasadniony i nieudowodniony stygmatyzują oskarżonego i są w jego odczuciu bardzo krzywdzące), ewentualnie</p> <p>3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego, przy tym abstrahuje od dowodów dla niego niekorzystnych, ocena dowodów</p>		

dokonana przez Sąd meriti nie ma cech dowolności, wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.; Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie stwierdził uchybień, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu M. K..

Wobec jednoznacznego brzmienia art.101 § 2 kk i art. 102 kk stwierdzić należy, że nie nastąpiło przedawnienie karalności czynu oskarżonego Natomiast wnioski o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k.. Również nie zachodzą przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k..

Nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o winie i karze	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak powyżej. Oskarżony niewiarygodny; wskazane dowody obciążające jednoznaczne ; apelacja niezasadna i wyłącznie polemiczna.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
.	
Zwiężle o powodach zmiany	
.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciążył Skarb Państwa, uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

PODPIS